

[Kristen Amby.]

over for at restituere det, der hænger sammen med den politiske Folkefrihed, et Retsdemokrati med ved Historiens Lære fastslaaede Grundsætninger, som har kostet sandelig ogsaa Blod, Sved og Taarer. Ogsaa dette skal restitueres. Det vil dette Tings Medlemmer og det danske Folk i sin Helhed være enige om. Vi staar ogsaa over for Restitution saa vidt gørligt af den økonomiske Uret, som Krig og Elendighed har medført for Danmark og danske Borgere, der bestaar i, at Helheden er blevet fattigere, men enkelte er blevet rigere. Dertil vil dette Lovforslags Gennemførelse hjælpe os, og derfor ser vi ikke kritisk paa det, selv om vi ved, at Enkelthederne er meget vanskeligt gennemskuelige, men hilser det med Tilfredshed, og jeg vil gerne complimentere Finansministeren, fordi han er gaaet til denne Opgave og efter min Overbevisning har løst den saa godt, det overhovedet lader sig gøre, og nu altsaa har forelagt dette Stykke Udrensningsarbejde for Tingets Medlemmer. Jeg vil paa mit Partis Vegne anbefale Tinget at stemme for dette Lovforslags Vedtagelse.

Harald Petersen: Det vil være overmaade let at mobilisere mange Betæneligheder over for et Forslag af denne Karakter, der baade ved sit Indhold, Omfang og sin Rigdom af tekniske Detailler er noget for sig selv. Man hørte ogsaa i Gaar et Forsøg paa en saadan Mobilisering af Betæneligheder, men efter den Tale, der lige er holdt af det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, tør det vel nok siges, at der er kommet Balance i Tingene. Men det Problem, der behandles her, er ogsaa i sin Art enestaaende. Det hører heldigvis til Sjældenhederne, at et Land kommer ud i den Situation, som Danmark har været ude i de senere Aar, men netop Problemets enestaaende Karakter kræver en ekstraordinær Fremgangsmaade. Efter vor Opfattelse er det afgørende, om man principielt i den nuværende Situation maa erkende, at denne Lovgivning opfylder det Formaal, den sigter imod. Det væsentligste Formaal i denne Situation er efter Venstres Opfattelse at skabe et Fundament for den Sanering af vore finansielle og økonomiske Forhold, som hele Besættelsestiden og dens mangehaande Transaktioner fra fremmed Side nødvendiggør. Dette Formaal kan Venstre i enhver Henseende fuldt ud anerkende. Jeg vil derfor gerne ved denne afsluttende Behandling af Lovforslaget endnu en Gang give dette mit Partis og min egen Tilslut-

ning og anbefale det til Vedtagelse i det høje Ting.

Oluf Pedersen: Det foreliggende Lovforslag er jo formelt kun en Formueopgørelse og indeholder ingen Afgift; og jeg tør tro, at naar man kommer til at skulle paaligne en eventuel Afgift, saa vil man faa større Vanskeligheder ved at gøre det retfærdigt, fordi saa mange af de Værdier, man dér vil komme til at regne med, bliver skønsmæssige, og det er ikke nemt at paalægge en Afgift og endnu mindre en Formuestigningsafgift paa en skønsmæssigt ansat Værdi.

Der er Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som er lidt stærke, lidt rigoristiske. Jeg tænker saaledes paa § 64, men den er vel nødvendig. Selv om Lovforslaget kun drejer sig om en Formueopgørelse, og der for saa vidt ingen Penge skulde være i det, er jeg alligevel klar over, at der antagelig er gemt adskillige Milliarder i Forslaget, fordi det vedrører noget, man har betegnet som gemte Formuer. Det er en halv Snes Aar siden jeg her i Tinget paastod, at det maatte antages, at der var cirka en halv Snes Milliarder, som var skjult, og som der ikke blev svaret Formueafgift af. Jeg ved ogsaa, at man i Norge saa tidligt som i 1936 gennemførte en Særafgift paa Bank- og Sparekasseindskud til en Skatteudligningsfond, fordi man dér hævdede, at cirka Halvdelen af Formuerne og en stor Del af Indtægterne blev der ikke svaret Skat af. Jeg maa for øvrigt sige, at det Princip, man brugte i Norge i Forbindelse med Paaligning af Skat paa fast Ejendom med Hensyntagen til Gæld vilde være bedre. Jeg tror, det var et bedre Grundlag end det, man her har valgt. Jeg er heller ikke sikker paa, at der ikke er noget, der kan gemme sig selv efter den foreliggende Lovgivning, men det vil jo vise sig. Det kunde der imidlertid næppe under den norske Form. Der er det ved det — det kan ogsaa godt siges her —, at naar det har været muligt at gemme Halvdelen af Formuerne, saa de har været skattefri, og ogsaa en betydelig Del af Indtægterne, er det, fordi Skattegrundlaget for Formue- og Indkomstskat er daarlige i Modsætning til en Beskatning af Ting, man kan se. Og hvad er det? Det er Jorden. Men jeg indrømmer, at selv om man vil gaa den Vej — og det haaber jeg bliver Resultatet, naar man skal til at paalægge selve Formueafgiften —, saa bør man finde en Form, der kan kombineres med en automatisk glidende Afvikling af Skattesystemet. Selv om det er den Vej, man maa gaa, saa indrømmer jeg, at Fortiden gør det nødven-